

34. Deken Van Coillie'ns nog levende en weerdige opvolger, als vier-end-dertigste herder van Sint-Gillis, is Heer Deken *Frans Van Rollegem*, van Ardoye, 1882-18...?

Het bijzonderste, buiten de menigvuldige goede en verdienstelijke werken van den tegenwoordigen herder van Sint-Gillis, is de oude en de nieuwe *sacristie*, het 'zonderling voorval' met het *armbeen van Sint-Gillis*, dat alleszins het aandachtig lezen weerd is. Z. blzz., 657-688, 751-752, 753G-753H.

Kanonik Rembry en laat niets onverlet, tot de minste pluizelingen toe teekent hij aan, ter eeuwiger indachtigheid; God loone 't hem, en wij bidden, meê met den godvruchtigen Heer Waterton:

DEXTRAM SCRIPTORIS
BENEDICAT MATER AMORIS.
(De Liefdemoeder zegene
de rechtere hand des schrijvers!)

Maar hoe komt het, dat die neerstige en penvaste *dextra* bijkans niets en vertelt van *sinistra*, van de naaste hand aan 't herte, van den eerweerden Heer Rembry, den gewezen *onderpastor van Sint-Gillis*, den *bestierder van Engelendale*, enz.?

Laat ons Heer Waterton's gebed volledigen, en daar nog bijvoegen:

NEC NON, BONI MINISTRAM,
BENEDICAT VIRI SINISTRAM!
(Zij de weldadige slinkere hand
hem evenzeer gezegend!)

GUIDO GEZELLE

Zeelied

IK ben de zee
en zing een lied
dat klemt tot in de wolken;
ik ben de zee
en mijn gezang
klinkt in de taal van alle volken.

Ik voer gebergten ijs in 't Noorden,
die went'len om mijn grijzen kop;
mijn ziedend bloed drijf ik in 't Zuiden,
gekletst, geklotst, de stranden op.

Mijn armen plooi ik de aarde rond
die ik omhels, omvang, genegen;
en voer, in mijnen diepen schoot,
den overvloed van sneeuw en regen.

Ik scheid stam en volksgeslachten
en ben de baan die ze al verbindt,
de breede bane voor al dezen
die vrede- zijn of krijgsgezind.

Geen schepsel kan mij leed. De zonne
schiets hare scherpe stralen neêr,
maar mijne vlakke kaatst heur schichten
- de machteloze - in 't luchtruim weêr.

Geen mensch en zal mijn baren stillen;
ik hoor zijn kinderstemme niet,
als hij, van op de duinen tierend,
aan mij, och arme! rust gebiedt.

De stormen zijn mijn wapenknechten,
die mij getrouw ter zijde staan,
en huilend om mijn waterwoede
van 't eene strand naar 't ander gaan.

Ik vrees den donder noch zijn bliksem.
Het vier, dat in den hemel blaakt,
is uitgedoofd wanneer 't een dreupel
van mij, een enk'len dreupel, raakt.

Ik drage volk op mijnen huide;
mijn baren spelen geren met
hun schepen, en zij lachen luide,
bij noodgekreet en smeekgebed.

Het Opperwezen is mijn Meester
alléén. Als Hij gebiedt: 'Ik wil!'
dan staak ik mijne woede en valle,
in eenen enk'len oogwenk, stil.

JER. NOTERDAEME